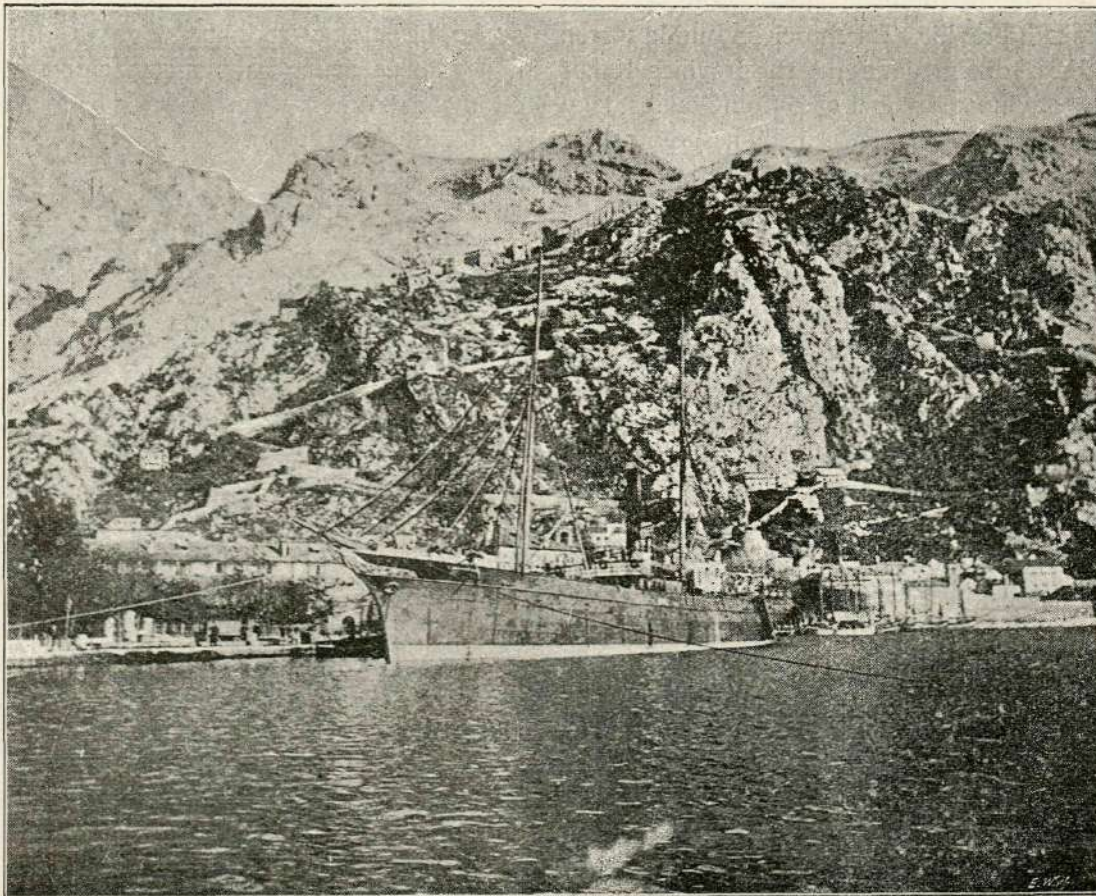

gega, kakor da jim pošilja nemške uradnike in nemško soldatesko. Na vprašanje, kako se razumejo domačini s častniki, mi je odgovoril eden: „Saj še Nemci ne morejo občevati domače in prijateljsko z njimi, kako pa mi?“

Da skrbi Avstrija za Dalmacijo prav kakor mačeha, se vidi povsodi in priznavajo vsi. Neki Dubrovčan mi je rekel: „Vse, kar vidite pri nas lepega, je naredila ljudovlada,

Kar je lepih cest v Dalmaciji, so jih naredili večinoma Francozi. General Marmont in guverner pl. Dandolo sta zapustila v Dalmaciji neizbrisne sledove svoje delavnosti. Ko je leta 1818. popotoval cesar Franc po Dalmaciji, so mu odgovarjali na vsa vprašanja, kdo je naredil to in ono: „Francozi, Veličanstvo!“ — In vladar je baje odgovoril v svojem dunajskem narečju: „Wirklich schad', dass s' (Francozi) nit länger bliebn sein!“ —

KOTOR.

k večjemu še Francozi kaj, Avstrija nič.“ — Neki Dunajčan, ki sem se seznanil z njim v Dubrovniku in sva se vozila na povratku nekaj časa skupaj, je menil: „Da daje vlada mnogo denarja Češki, razumem. Saj Češka vrača to z obrestmi. A da meče milijone gališkim šlahčičem in židom, Dalmacijo pa zanemara tako brezvestno, to vpije v nebo.“

O poti Vam naj kaj povem? A kaj, kako? To bi bila pesem, a tako krasna in veličastna, da nimam besed zanjo. Mehka bi bila zdaj in sanjava kakor oljkini vrtovi na obrežju, zdaj trda in kremenita kakor golo skalovje, ki se zaganjajo valovi vanj že tisočletja in tisočletja. Oglodali so ga sicer, izprali, izgrizli. Benečani so mu ukradli obleko,